PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Meillä on vain kaksi vuodenaikaa, kesä ja talvi.
Uusi vuosi alkaa syyskuussa, silloin tulee kesä. **OPAS LIDIO CARAI MINI**

11.11.13

Aurinko nousee

Helsingissä kello 8.09
ja laskee kello 15.59
Oulussa kello 8.41
ja laskee kello 15.22
Utsjoella kello 9.34
ja laskee kello 14.17

Päivän sana

11.11. ”Menkää pois! Ei tyttö ole kuollut, hän nukkuu.” Hänelle naurettiin. Mutta kun väki oli ajettu ulos, Jeesus meni sisään ja otti tyttöä kädestä, ja tyttö nousi. Tästä levisi tieto koko sille seudulle. Matt. 9:24–25
12.11. Kaikella on määrähetkensä, aikansa joka asialla taivaan alla. Aika on syntyä ja aika kuolla, aika on istuttaa ja aika repiä maasta, aika surmata ja aika parantaa, aika on purkaa ja aika rakentaa. Saarn. 3:1–3

Nimipäiviä

Tänään maanantaina: Panu
Huomenna tiistaina: Virpi

Mietelause

Kukaan ei todella kuuntele muita, ja vähän aikaa yritettyäsi ymmärrät kyllä miksi.

Mignon McLaughlin

MERKKIPÄIVIÄ

80-VUOTIAS

Agrologi **Antti J. Jussila** 12.11. Helsinki. Matkoilla.

Lähetä merkkipäiväilmoitus Maaseudun Tulevaisuuteen
Julkaisemme vain päivänsankarin suostumuksella lähetettyjä merkkipäivätietoja. Kirjallisesti lähetettävissä tiedoissa tulee olla merkkipäivän viettäjän nimi, ikä, merkkipäivän ajankohta, titteli, kotipaikka ja lyhyt maininta merkkipäivän vietosta. Kuvaksi käy mustavalko- tai värikuva. Palsta on maksuton. Tiedon tulee olla perillä viisi päivää ennen lehden ilmestymistä. Osoite: Maaseudun Tulevaisuus, ”Merkkipäivät”, PL 440, 00101 Helsinki, tai sähköpostilla *merkkipaivat@maaseuduntulevaisuus.fi*

KUOLLUT

Maanviljelijä, agronomi Olli Pulkkinen

Maanviljelijä, agronomi Eero Olavi (Olli) Pulkkinen kuoli pitkän sairauden uuvuttamana 6.10.2013. Hän syntyi 9.4.1926 Mikkelin maalaiskunnan Mannilassa. Vuonna 1933 perhe muutti sukutilalle Haukivuoren Lietlahteen, missä hän sittemmin teki elämäntyönsä maanviljelijänä.

Olli Pulkkinen kirjoitti ylioppilaaksi vuonna 1945 Mikkelin lyseosta palveltuaan sodan loppuvaiheissa ilmatorjuntajoukoissa. Vuonna 1952 Olli valmistui agronomiksi Helsingin yliopistosta pääaineenaan kasvinviljelytiede. Jo opiskeluaikanaan hän osallistui maatilan töihin varhaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn. Isännyyden ensimmäinen tehtävä oli mittavan kivenraivauksen aloittaminen.

Raivatuilla pelloilla harjoitettiin viljanviljelyä ja lypsykarjataloutta. Näiden rinnalla alkoi ruokasipulin viljely vuonna 1977. Vuonna 1985 tilalla luovuttiin lypsylehmistä ja keskityttiin sipuliin, rypsiin, leipä- ja rehuviljaan sekä pienen itseuudistuvan hereford-karjan kasvatukseen. Sukupolvenvaihdos alkoi vuonna 1990. Vuonna 1995 Olli jäi lopullisesti eläkkeelle 69-vuotiaana poikansa Paavon ottaessa luomuun siirtyvän tilan vastuulleen.

Tilan hoidon ohella Olli Pulkkisella oli runsaasti ammattiin liittyviä luottamustoimia muun muassa MTK:n metsävaltuuskunnassa, Karjantarkkailuyhdistysten neuvottelukunnassa ja työvaliokunnassa sekä Agronomien yhdistyksen maanviljelijäagronomien toimikunnassa. Maakunnallisia luottamustoimia olivat puheenjohtajuus Mikkelin Seudun karjantarkkailuyhdistyksessä sekä jäsenyydet Suur-Savon Siemenviljelijäin yhdistyksen sekä Maataloustuottajien Etelä-Savon liiton johtokunnissa. Paikallistasolla Olli toimi Maataloustuottajien Haukivuoren yhdistyksen puheenjohtajana ja varapuheenjohtajana yhteensä kahdenkymmenen vuoden ajan. Kunnallisia ja seurakunnan luottamustoimia kertyi myös.

Tilan hoito, yhteiskunnalliset luottamustoimet ja ammatilliset järjestöt veivät suuren osan hänen ajastaan. Sotaveteraanien asia oli hänelle varsinkin eläkkeelle jäämisen jälkeen tärkeä ja läheinen.

Hiihtoretket Kyyveden jäällä, matkat Lapin keväisille hangille ja loppukesästä hillasoille kuuluivat Ollin ja hänen puolisonsa Annelin jokavuotiseen ohjelmaan.

Olli sairastui Alzheimerin tautiin vuonna 2001. Sairauden vaikeasta loppuvaiheesta huolimatta hän asui kotonaan Lietlahdessa puolisonsa hyvässä hoidossa kuolemaansa saakka. Annelin ohella 4 lasta puolisoineen ja 12 lastenlasta jäävät kaipaamaan rakasta isää ja ukkia.

KARI PULKKINEN
PAAVO PULKKINEN
Kirjoittajat ovat Olli Pulkkisen veli ja poika.

LUKENUT MIES

Maailman ykkönen

Jorma Ollilan suosion kehitystä voi kuvata koulun matematiikantunnilla opitulla parabelilla. Asiantuntija laskisi helposti hänen uransa polttopisteen ja johtosuoran. Arkisella silmällä maine nousi maan tasalta miltei taivaan korkeuksiin ja kaarsi takaisin maan tomuun.

Jorma Ollila on kansainvälisesti ylivoimaisesti menestynein suomalainen yritysjohtaja. Esimerkiksi Björn Wahlroosin maailma loppuu ainakin vielä Tukholman Arlandan lentokentälle, josta se Ollilalla vasta alkoi.

Sosiaalisen median äkkijyrkän siiven mielestä Ollilaa ei kuitenkaan olisi pitänyt valita Nokian johtoon, koska puhelinbuumi kesti vain pari vuosikymmentä. Malliesimerkki siitä filosofi Pekka Himasen määrittelemästä mustankarvaisesta kateudesta, joka nykyisin nollaa Suomen menestysmahdollisuudet.

Ollila on varmasti ansainnut joka sentin, joka hänelle on maksettu. Muistelmia ei kuitenkaan kannata yrittää lukea rikastumisen oppikirjana. Nokian historiakin on kerrottu toisaalla ja kirjoitetaan vielä monta kertaa uudelleen.

Kirja on kertomus siitä, miten nuori insinööri harjoituttaa itseään monipuolisesti, ottaa saamansa mahdollisuuden vastaan, kokoaa oivallisen tiimin ja nostaa sillä firmansa hetkeksi maailman ykköseksi.

Jännityksellä seuraa, miten yritys pärjääkin ilman suomalaisten pankinjohtajien suhmurointia, miten mahtava Motorola kukistetaan. Ja miten nälkä kasvaa, kunnes se sammuu.

Toimittaja **Harri Saukkomaa** on kirjoittajana ryöminyt Jorma Ollilan nahkoihin niin täydellisesti, että mahtaako hän enää koskaan palata ennalleen?

PEKKA ALAROTU
Jorma Ollila ja Harri Saukkomaa: Mahdoton menestys. Kasvun paikkana Nokia. 480 sivua. Otava.

Iguazun sademetsän kansa elää turismista ja käsitöistä

Vierailukokemus alkuasukaskylään jää monelle turistille ikuiseksi matkamuistoksi, sillä niin paljon kylän elämä poikkeaa meillä totutusta.

RIITTA MUSTONEN

Lapset tutkivat tietosanakirjaa, jonka joku on jättänyt kylään.

PUERTO IGUAZU, MISIONES, ARGENTIINA (MT)
Hiekkatien varrella sademetsähotellien alueella seisoo koju, jossa myydään puusta ja siemenistä tehtyjä koruja ja leluja. Moni matkailija pysähtyy tutkimaan niitä ja saa samalla kutsun tulla tutustumaan argentiinalaisen Mbya Guarani -heimon alkuasukaskylään.

”Viisikymmentä pesoa kierros kylässä, 25 pesoa lisää, niin lapset laulavat teille”, houkuttelee kylän opas ja asukas **Lidio Carai Mini**, 28.

Yksityisesittely maksaa kahdelle hengelle noin seitsemän euroa, ilman muuta lähdemme.

Lidio johdattaa vieraat sademetsän siimekseen punahiekkaista polkua pitkin. Pysähdymme pienelle aukiolle, johon kohta pölähtää parinkymmenen lapsen paljasjalkainen lauma.

Pian alkaa reipas laulu nelikielisen kitaran säestyksellä. Se päättyy poikien rytmikkääseen huutoon ja tervehdykseen: ”Aychevete!” Se tarkoittaa guaranien kielessä lähes kaikkea: kiitos, ole hyvä, anteeksi, näkemiin.

Kaksi vuodenaikaa

Kylässä asuu 142 asukasta 35 perheessä. Jokaisella perheellä on oma talo, joista useimmat näyttävät suomalaisen silmin kevytrakenteisilta puuvajoilta.

Kylä sijaitsee 265 hehtaarin alueella Argentiinan sademetsässä lähellä Iguazun vesiputouksia ja Brasilian rajaa.

Kyläläiset puhuvat Mbya guaranin kieltä, mutta lapset, joita on 62, opettelevat koulussa myös espanjaa.

Heimon omaa kieltä ei ole kirjoitettu eikä heimolla myöskään ole kalenteria, Lidio kertoo.

”Meillä on vain kaksi vuodenaikaa, kesä ja talvi. Uusi vuosi alkaa syyskuussa, silloin tulee kesä.”

Shamaani johtaa

Lasten laulun jälkeen kierros jatkuu polkua pitkin peltotilkun reunaan.

Guaranit viljelevät itse viidenneksen ravinnostaan: maissia, maniokkia, bataattia, papuja, papaijia, banaaneja.

Nyt on syyskuun alku ja pellosta on sato korjattu. Lidio näyttää, miten maniokin saa kasvamaan pätkimällä varresta palasia maahan – samaan tapaan kuin piparjuurikin lisääntyy.

Lidiolla on ruokittavanaan iso perhe: 2-, 4-, 6- ja 9-vuotiaat lapset, vaimo ja vanha isoisä, jota pidetään kylän shamaanina eli noitana.

Shamaania kyläläiset kunnioittavat. Hän on välikappale Jumalan ja ihmisten välillä ja tuo hengellistä apua tarvitseville.

Lidion mukaan shamaani myös parantaa yli puolet kyläläisten sairauksista. Loput sairaustapaukset hoitaa paikallinen terveysasema.

Ansoilla pyytämistä

Sademetsäkierroksella Lidio esittelee erilaisia ansoja, joita kyläläiset käyttävät pyytämään metsän eläimiä: lintuja ja koateja eli nenäkarhuja, vyötiäisiä ja alpakoita.

Lidio näyttää, miten ansa viritetään ja kuinka eläin jää satimeen.

Kuolleesta eläimestä käytetään kaikki osat. Ne kypsennetään asadossa eli avotulella syötäväksi.

Lintujen munista ja sulista guaranit tekevät helistimiä ja koruja.

Guaranien kotieläintalous on vaatimatonta. Siellä täällä tepastelee kana tipulauma perässään ja muutama luurangonlaiha koira juoksentelee lasten seassa. Muita kotieläimiä ei ole.

Palmut ovat Lidion mukaan tärkeitä kasveja, sillä niistä voidaan käyttää lehdet talojen katoksi, varret seiniksi ja sisus syötäväksi.

Tosin aaltopeltiäkin näkee talojen katteena siellä täällä.

Opastus päättyy Lidion omaan pihaan, missä lapset potkivat palloa. Pienimmät lehteilevät maassa jonkun jättämää tietosanakirjaa katsellen sen kuvia.

Televisiota, tietokonetta tai kännyköitä täällä ei ole eikä sähköäkään, saati vesijohtoa.

Sukellus alkuasukaskylään päättyy sadekuuroon ja jyrinään.

Asukkaat vetäytyvät majoihinsa ja turistit miettimään näkemäänsä hotellinsa suojiin.

RIITTA MUSTONEN

Lidio Carai Mini nostaa kätensä tervehdykseen: Aychevete!

Guaranit valmistavat monenlaisia käsitöitä myyntiin.

Guaranit tuottavat itse noin viidenneksen ruuastaan. Maassa kasvaa muun muassa maniokkia, maissia, bataattia ja papuja.

KUVA: STIINA HOVI